

Kattenkwaad en poezenliefde

Kattenkwaad
en
poezenliefde

De allermooiste verhalen

Amsterdam • Antwerpen
Em. Querido's Uitgeverij BV
2024

Inhoud

Annie M.G. Schmidt

Zesduizend katten 7

Wat de kat binnenbracht 11

Sylvia Witteman

Lieve vrienden 15

Remco Campert

Dagboek van een poes 19

Mensje van Keulen

Notities in een dagboek 34

Poes weg 40

Bobbie 44

Kattentheater 53

Manon Uphoff

Mijn kat & de honger 55

Rudy Kousbroek

Het contract 63

De kattenfuik 68

Merijn de Boer

Antoon 74

Syloia Witteman

Een open raam 94

Een kattenfilmpje gaat er altijd in 97

Blazen 101

Lappie 104

Willem Frederik Hermans

De liefde tussen kat en mens 107

Rascha Peper

Fantoompoezen 112

Het Tillenbeest 116

Rudy Kousbroek

Test huiskatten 120

Annie M.G. Schmidt

Liever kat dan dame 130

Poezenliedje 132

Verantwoording 134

Annie M.G. Schmidt

Zesduizend katten

Dat u mij niet hebt zien lopen, torsend met twee volle manden en roepend: Wie wil er nog jonge poesjes, wie wil er nog lieve kleine schattige poesjes... dat is te danken aan mijn familie, die mij met geweld daarvan terug heeft gehouden. In mijn wanhoop zou ik de straat zijn opgegaan met de katten; mijn omgeving hield me tegen.

Onze poes, onze grijze Siep, die nu is weggelopen, was zo vruchtbaar. Dat was haar enige karakterfout. Toen ze de eerste keer jonkies kreeg, hebben we de bevalling en het kraambed met vochtige ogen van ontroering gadeslagen en ik keek de moeder aan met een blik van verstandhouding: wij moeders, wat moeten we doormaken, wat al zorg en verantwoording, wij moeders... o, geheiligd moederschap! Maar na drie weken begonnen de kattenkinderen haar al meters de keel uit te hangen. In plaats van te gaan liggen bij het zorgen, ging moe gehinderd lopen en de kinderen hingen onder aan haar buik en werden twintig meter meegesleurd, als bij een ongeval. En na zes

weken dacht ze bij het ontwaken: o, wat ontzettend, da's waar ook, daar heb je die loeders weer. En ze zei: Nou is het welletjes, tuig! Ga aan iemand anders hangen! En de kleine kindertjes gingen treurig in een schoteltje melk staan met hun voetjes en leerden slobberen. Ondertussen ging moe het plat op, om zich aan Jan en alleman te geven en na een paar weken weer met een dikke buik over de piano te waggelen.

Alweer! zeiden we met iets van afkeer. Alweer?

Nou én? zei Siep. Zijn het jullie zaken. En ze wilde niets weten van Periodieke Onthouding of van Rein Leven.

Die volgende keer waren we al veel minder bewogen. Als je iemand in huis hebt die driemaal per jaar bevalt, dan slijt de ontroering over het heilig moederschap.

Want hoe raak je poesjes kwijt? Wie wil er nog een poesje? Niemand. Niemand. Nederland is oververzadigd op het gebied van poezen. En ik kon het niet over mijn hart verkrijgen ze te laten weghalen, want ze wilden zo verschrikkelijk graag leven, dat kon je echt aan ze zien...

Als je ze allemaal houdt, zei iemand tegen me, dan heb je over vier jaar... laat 's zien... hij rekende het uit op een papiertje... ZESDUIZEND KATTEN.

Ach... zei ik, het zou de moeite waard zijn om het eens gewoon te laten gaan en te kijken hoe het leven wordt, met zesduizend katten. Misschien heel interessant.

Maar zo'n redenering houd je niet lang vol en al gauw kwam het moment waarop ik met die manden had willen gaan leuren langs de straten: Poesjes, wie wil er nog mooie lekkere poesjes!

De katertjes raak je nog wel kwijt, heb ik ervaren, maar de vrouwtjes wil helemaal niemand hebben. Als wij vrouwen op aarde zo weinig in tel waren als onze kattenzusters, dan zouden we een nóg veel groter minderwaardigheidsgevoel hebben dan nu.

Maar goed, na maanden bedelen en zeuren en leuren en drenzen en informeren en schrijven en dreigen en jammeren was ik dan het hele nest, op één na, kwijt. Die ene is een zwarte kater en toen hij twee maanden oud was kreeg zijn moeder een onoverwinnelijke afkeer van hem, die ze niet onder stoelen of banken stak. Als zij de kamer binnenkam en ze zag haar zoon zitten, dan bleef ze staan en kreeg een piekerende uitdrukking in haar ogen, alsof ze dacht: hee, en daar hebben ze me niks van gezegd... En als hij dan vriendelijk naar haar toe hobbelde om te proberen toch nog eens onder aan haar buik iets te gaan gebruiken, dan deinsde de moeder ontzet achteruit, zette al haar staartveren op en gaf hem zo'n dreun met haar benagelde klauw dat de jongen achterovertuimelde. Het was een heel vertroebelde familiesituatie.

Ik kon er mijn goedkeuring niet aan hechten en sprak de moeder ernstig toe: Twee maanden is je zoontje en nu al zet je hem het huis uit! Wat een verschil met ons, mensenmoeders! Ik geef overigens toe dat wij het ook niet goed doen, hoor. Wij zijn weer naar de andere kan ontaard. Als wij zeventig zijn, willen we per se de oudejaarsavond doorbrengen bij onze zoon van veertig. Dat is ook niet goed, misschien is het nog wel erger, maar wat jij doet, Siep, is niet recht te praten.

Ze zweeg en wilde het niet van me aannemen. Ze wou niet meer in dezelfde kamer toeven waarin haar zoon zat en ze ging verongelijkt buiten op het hek zitten wachten tot hij misschien gepakt en gezakt het huis zou verlaten. Steeds minder vertoonde ze zich, tot ze uiteindelijk helemaal wegbleef.

Nu hadden we dus nog maar één kat. De zwarte kater. En het bleek nu dat hij een navelbreukje had en in het kattenziekenhuis moest worden opgenomen. En toen hij weg was gebracht, hadden we geen enkele kat in huis. En onze woning had zonder poezen zoiets verlatens.

Ik zou het liefst de straat zijn op gegaan, roepend: Wie heeft er een poesje voor me? Wie heeft er een lief klein poesje voor me! Maar mijn familie heeft me ervan teruggehouden.

Annie M.G. Schmidt

Wat de kat binnenbracht

Midden in de nacht word ik wakker en ik roep: Zeg! Er zit iemand onder het bed.

Mmm? Welnee, zegt mijn man slaperig.

Ik hoor het toch? Nagels! Een vent!

We luisteren nu allebei.

Hoor je het?

Och, welnee, hoe kan dat nou.

Ga jij 's kijken... jammer ik en ik kruip vast onder de dekens.

Hij maakt licht en kijkt. Het is een mol, zegt hij. Laat maar zitten en ga maar slapen. Dat beest doet niets.

Maar ik kan toch niet slapen met een mol onder m'n bed?

Waarom niet? Hij is er toch niet *in*!

Maar het blijkt dat je niet door een mol heen kunt slapen. Het beest blijft persistent en hartstochtelijk verder krabbelen op het linoleum, in de veronderstelling dat hij er wel een gat in zal kunnen graven als hij maar volhoudt, net als bij hem thuis.

Ik val eindelijk in slaap, maar een uur later stuit ik op hem in de badkamer en het wordt een hele scène met griezelen en gillen, hoewel het toch een aandoenlijk beest is, zo'n mol. Hij heeft korte mouwtjes en een pluchen jasje en heus een oprecht gezichtje. We brengen hem buiten, om de volgende morgen weer een nieuwe mol te vinden in de keuken.

Het is de poes die dit allemaal op haar geweten heeft. De poes heeft een zalig leven, want ze is half binnenpoes, half buitenpoes, een soort amfibie dus en ze leidt een tweeledig bestaan. Binnen is ze een suffige burgerdame in goeden doen, maar zodra ze buiten komt, verandert ze in een sluwe spionne, die loert met groene schuine vampogen.

Vanuit mijn raam zie ik haar slangige bewegingen tussen het gras; ze jaagt op alles wat zoemt of ritselt of maar beweegt. Soms zien we haar zelfs een schaap besluisen, maar als het schaap dan traag de kop wendt en haar met domme ogen aanstaart, zegt ze: O, pardon... ik wist niet... en ze gaat achterwaarts en onderdanig terug: een kleine poes in een grote wei.

En dat is allemaal goed en wel, maar we vinden het wat pijnlijk dat ze alle buitgemaakte dieren het huis in sleept. De mollen frequenteren ons huis, zodat de melkboer zegt: Binnen een paar maanden hebbru een bontmantel! En ettelijke malen per dag komt die kat ons blij een kikker aanbieden, met blikken die zeggen: daar dan, laat ik ook eens wat terugdoen. Wij vinden de kikkers vies en glibberig, wij vinden de mollen zielig, maar zodra de poes een vo-

geltje vangt, worden wij pas echt verontwaardigd en we vinden het schandelijk. En dit is een discriminatie die de poes niet begrijpt. Voor haar is het allemaal één pot nat. En mijn zoontje is het eigenlijk met de poes eens. Hij vindt alle beesten die ze vangt hoogst interessant en hij begrijpt niet dat wij het vogeltje zieliger vinden dan de vlieg.

En nu was het pas weer een eendje. We kwamen in de tuin en zagen de kat met iets geels spelen. Wat heb je daar nou weer! We kwamen dichterbij en grepen de poes nog net op tijd. Een klein donzig geel eendenkuiken.

Laat los! schreeuwde ik. Maar we moesten zijn neus vastknijpen voor hij het losliet.

Het is nog heel! riep ik blij, en we brachten het eendje met tedere zorg binnen en legden het in een bakje water, waar het onmiddellijk weer uit klom.

Mag het nou bij mij in de vlachtauto? vroeg mijn zoontje, want in zijn vlachtauto laat hij alle wollen beesten rijden.

Nee, zei ik. We zullen het eendje bij zijn moeder brengen.

Huis aan huis zijn we gaan zoeken naar een moeder-eend, totdat we eindelijk een stiefmoedereend vonden, die het gele pluisje genadig aanvaardde en het mee liet zwemmen met de anderen. Ziezo, zei ik. Het eendje heeft weer een mamma. Stout eendje, hè? zei hij.

Een heel stout eendje, zei ik. Hij is van z'n mamma weggezwoommen, helemaal alleen in de vaart en toen heeft de poes hem gepakt.

Toen pas begon het eendje hem te interesseren en avond
aan avond moet ik het verhaal vertellen van het stoute
eendje dat te ver wegzwom. Want moraal moet er zijn.

Sylvia Witteman

Lieve vrienden

Wat ontzettend fijn dat jullie een weekendje op Lola kunnen komen passen! Ze is gelukkig een heel makkelijke poes, je hebt er nauwelijks omkijken naar. Ze krijgt vijf keer per dag één eierdopje vol droogvoer (in het gele koffieblik in het keukenkastje linksboven; denk eraan dat je het daar telkens weer terugzet, met het schuifje ervoor, anders breekt ze in en eet alles op!); om 7 uur 's ochtends, om 11 uur, om 2 uur 's middags, om 5 uur en om 11 uur 's avonds. Geef haar beslist niet op andere tijden te eten en sla ook nooit een keertje over, want dan raakt ze helemaal van streek. Dan krabt ze de hele bank aan flarden en die hebben we net opnieuw laten bekleden!

's Avonds, na haar laatste voeding, mag ze drie katten-snoepjes (in het paarse doosje, naast het gele koffieblik), maar die moet je haar niet zómaar geven. Daar moet ze wat voor doen. Neem zo'n snoepje in je hand, houd het voor je uit en roep op hoge, zangerige toon 'Loolaaa... snoepie-noepie!' Dan komt ze meteen aanrennen, die lie-

verd. Houd het snoepje vervolgens een halve meter boven haar kop en je zult zien dat ze gaat 'dansen'. Ze pakt het met haar pootje uit je hand! Is dat niet schattig?

Soms is ze een beetje onvoorzichtig met haar nageltjes, maar meestal valt de schade mee. Mocht het toch een keer tje echt misgaan: de verbanddoos ligt in de badkamer, achter de handdoeken. En asjeblijft niet op het aanrecht bloeden, je weet, marmer, dat gaat er niet meer uit.

Uiteraard moet Lola altijd voldoende vers water hebben. Uit een bakje wil ze niet drinken, je weet hoe katten zijn... maar in feite is het geen enkel probleem: 's ochtends om een uurtje of half 6 komt ze aan de slaapkamerdeur krabben en miauwen, net zo lang tot je opendoet. Dan loop je gewoon even met haar naar de kleine badkamer op zolder (dat is vreemd genoeg de enige plek in huis waar ze wil drinken), je legt de douchekop op de badkamervloer en zet de kraan op 28 graden zachtjes aan (de knop om de temperatuur te regelen zit achter de boiler). Nu drinkt ze, als het goed is, een minuut of tien uit de douche. Mocht ze eerder ophouden, probeer haar dan zachtjes aan te sporen ('Loolaaa... drinkie-drinkie!' op dezelfde zangerige toon als bij de snoepjes), want anders gaat ze later op de dag uit de wc-pot drinken, en van dat koude water raakt haar maagje van slag, dan kotst ze het hele tapijt onder en dat hebben we net laten stomen! 's Middags om een uur of 1 laat je haar wéér drinken, en nog eens rond middernacht. Tussendoor wel telkens even de badkamervloer dweilen, anders gaat het lekken (dweilen liggen in de grote linnenkast tegenover de kinderkamer).

Een puntje van aandacht is de kattenbak. Die moet beslist twee keer per dag verschoond worden, want katten zijn kieskeurig en bij het geringste spoortje geur wil Lola er niet meer op. Dan poept ze in de plantenbak en daar hebben we net nieuwe viooltjes in gezet. Ook heeft ze nogal eens last van verstopping. Leg daarom onder de kattenbakkorrels altijd een weekendbijlage van *NRC Handelsblad*, die blijkt een prima laxerende werking te hebben.

Nou, en verder hoef je haar alleen maar 's ochtends en 's avonds even flink te borstelen en o ja, niet vergeten: voor het slapengaan (1 uur 's nachts) mag ze een uurtje Angry Birds spelen op de iPad (ligt in het laatje van de salontafel) en het *Jeugdjournaal* terugkijken op uitzending-gemist.nl (tenzij het ergens in de wereld héél erg oorlog is; daar krijgt ze nachtmerries van. In dat geval zet je de tv een kwartiertje op Nickelodeon. Wél meteen uitzetten als Justin Bieber in beeld komt, anders brult ze de hele boel bij elkaar!).

Nou, veel plezier en bedankt alvast! Tot maandag, Sylvia

P.S.: Toch best jammer dat jullie zelf geen huisdieren hebben. Maar ach, dat is ook eigenlijk niks voor jullie.